

καὶ ἀποδείξαμεν ὅτι ἡ ἐπίσκοπὴ Φωτικὴ δὲν ἀντικατέστη ποτὲ ὑπὸ τῆς Βελλᾶς, καὶ τὰνάκαλιν κατὰ συνέπειαν, ἀφοῦ εἰς κατὰλογον μεταγενέστερον Λέοντος τοῦ Σοφοῦ φαίνεται ὅτι συνυπάρχουσιν αἱ δύο αὐταὶ ἐπισκοπαὶ καὶ ἡ ἀναφαινομένη αὐτότε κατὰ πρῶτον Βελλὰ ἔχει τὴν ἐβδόμην τάξιν καὶ οὐχὶ τὴν τῆς Φωτικῆς ἑκτὴν, ἥτις διατηρεῖται παντοῦ ἡ αὐτή. Διὰ τῆς ἐπιγραφῆς λοιπόν, ἐν ᾗ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς Φωτικῆς καὶ τῆς περιγραφῆς τοῦ Προκοπίου, καὶ τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων, (ὡς διεξοδικῶς ἀνεφέραμεν καὶ ἐν τῇ Μελέτῃ ἡμῶν «ἡ Φωτικὴ ἐν Παραμυθίᾳ», ἥτις ἀνεγνώσθη ἐν τῇ τακτικῇ συνεδρίᾳ τοῦ ἐν Κων)πόλει Ἑλλήν. Φιλολ. Συλλόγου τῇ 13ῃ περελθόντος μηνός), δι' ὧν δηλονότι τῶν σπουδαιοτέρων καὶ θετικωτέρων ἀποδείξεων, ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἡ Φωτικὴ ἔκειτο εἰς τὴν θέσιν τῆς Παραμυθίας *Λιμπόρι* καὶ οὐχὶ εἰς Βελλᾶν, πολλῶ δὲ μάλλον εἰς Γραιτοσινίσταν, ἐνθα δὲν ὑπάρχει οὐδὲ στήριχθῇ, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν ἡ τοιαύτη γνώμη, καθότι βεβαίως δὲν εἶνε λόγοι ἀποδείξεως οἱ ὑπὸ τοῦ Λαμπρίδου καὶ κ. Ν. Γ. Μυστακίδου ἀναφερόμενοι. Διότι «εἰς Γραιτοσινίσταν οὐ μόνον ἐρείπια Πελασγικὰ καὶ Βυζαντινὰ σώζονται, ἀλλὰ καὶ ναὸς ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀμυγδαλίᾳ, ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου. Ἐπίσκοπὴ μέχρι σήμερον λεγόμενος», δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι, ταῦτα ἀνήκον εἰς τὴν Φωτικὴν ἐρείπια τοιαῦτα πανταχοῦ τῆς Ἡπείρου σώζονται, δέον ἄρα νὰ τὰ θεωρήσωμεν ὡς τῆς Φωτικῆς, μάλιστα ἂν εὐρωμεν περ' αὐτὰ καὶ νῶν, Ἐπίσκοπὴν μέχρι σήμερον λεγόμενον; Ἡ Παλαιὰ Ἡπειρος ἦν πυκνῶς κατοικημένη, ἐβδόμηκοντα δὲ πόλεις αὐτῆς κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ Παύλου Αἰμιλίου καὶ τότε ἄλλαι ἐπελεύσεις βραδύτερον ἄλλεπᾶλληλοι εἰς πολλῶν πολεων τὸν ἐξφάνισμὸν συνέτεινον· δὲν δυνάμεθ λοιπόν νὰ ἐπιζητήσωμεν εἰς Γραιτοσινίσταν καὶ εἰς Βελλᾶν ἄλλας πόλεις ἀπὸ τὰς οὕτω καταστραφείσας. Ἀπέναντι δ' ὠρισμένων ἀποδείξεων δύνανται νὰ ἐμφιλοχωρήσωσιν ὑποθέσεις καὶ ἀβεβαιότητες καὶ υποστηρίγματα ἀνευ βάσεων καὶ σαθρὰ, ἂν μὴ τι ἄλλο;

Ἄλλ' ὁ κ. Μυστακίδης καὶ εἰς ἑτερόν τι μέρος, ὅπερ ἐμνημονεύσαμεν ἤδη ἀνωτέρω, ἀκχάλητος φαίνεται· «ἡ Φωτικὴ ἢ Φωτὶκη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, λέγει, ἔκειτο εἰς Γραιτοσινίσταν, ἐνθα ἐρείπια Σειστρουνίου κτλ.» Ποῦ τὰ Σειστρουνίου ἐρείπια εἰσι; βεβαίως κατ' αὐτὸν εἰς Γραιτοσινίστον, ἀλλ' ὅμως δὲν καίνται ἐνταῦθα, διότι τότε τί ἀπογίνεται ἡ Φωτικὴ του; ἄλλως τε εἶναι γνωστότατον ὅτι τὰ ἐρείπια τοῦ Σειστρουνίου, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸ τμήμα Τσαρκοβίστης καὶ οὐχὶ Κουρέντων, ὅπου ἀνήκει ἡ Γραιτοσινίστα, καίνται πολὺ μακρὰν, εἰς ἀπίστασιν μιᾶς ἡμέρας δρόμον περίπου εἰς τὸ *Στροῦρι* περὶ τὸ Ῥωμανὸν κατὰ τὰ Λακκοχώρια, πῶς δὲν ἐσυγχίσθη μετὰ τῆς Γραιτοσινίστης καὶ πῶς ἀναφέρονται ἐνταῦθα τὰ ἐρείπια ταῦτα μόνος ὁ κ. Ν. Γ. Μυστακίδης γνωρίζει, ὡς ἐπίσης καὶ ὁποῖόν τι προτιθέμε-

νος ν' ἀποδείξῃ σχετικὸν μὲ τὴν Φωτικὴν παρέθεσε τὴν φράσιν ταύτην.

Περὶ τῶν ἄλλων πληροφοριῶν, ἃς δίδει περὶ Φωτικῆς, Γραιτοσινίστας, Βελλᾶς καὶ Κονίτης δὲν ἐνδιαφερόμεθα ἐνταῦθα, καθότι δὲν ἔχουσι σχετικὸν πρὸς τὴν τοπογραφίαν τῆς Φωτικῆς. Τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ κ. Μυστακίδης, ἀφθονίαν γνώσεων κεκτημένος, ὡς φαίνεται, καὶ πλείστα σπουδαῖα ἐκ παραδόσεων καὶ μελετῶν του γνωρίζων, ἠδύνατο μᾶλλον σαφῶς καὶ κατὰ τάξιν νὰ ἐκφέρῃ ταῦτα πάντα ἐν τε ταῖς Πρακτικῇσιν ταύταις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις, ἃς ἐξέδοτο διὰ τοῦ «Νεολόγου», καὶ οὐχὶ ἐπιτροχάδην καὶ δίκην ἐπεισοδίων· οὕτω θὰ καθίστατο ὡφελιμώτατος εἰς τὴν Ἡπειρωτικὴν ἱστορίαν, ἥτις τόσον σκοτεινὴ ἐστίν.

Ἐν Παραμυθίᾳ.

Θ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΥΦΥΛΛΟΝ ΔΡΥΝ

Ἔτεινε φαῖδρά τὸν ἀργυροῦν πόδα ἐπὶ τὸν ροδοστεφῇ αὐτῆς θρόνον ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους, οὐ. ὀπίσω ἡ μελάγχολος Νύξ ὑπεχώρει, ἡ χρυσὴ ἀνάσσα τῆς εὐδίας, ἡ φωτόπελος Νύμφη Ἡώς. Ὑπὸ τὴν αἴγλην τοῦ μειδάματος αὐτῆς ὁ οὐρανὸς ἐμειδία, καὶ κατήστραπτον τὰ γαλανά πελάγη αἱ καλλιλαμπεῖς ἀντανακλάσεις τοῦ ἀκτινένετος πέπλου τῆς. Βραδέως ἤρετο ἀντικρὺ ἡ ροδὶνὴ οὐμήλη ἀπὸ τῆς γλαφυρᾶς βοσπορίδος ἀκτῆς· καὶ ἠεροῦμην ρεμβωδῶς ἀπὸ κισσοστεφῆς ἀγροτικῆς θυρίδος παρὰ τοὺς πρόποδας λόφου, μακρόθεν ἐκ δασῶν βραθυσιῶν φθάνον, τὸ λιγυρόφθογον ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ, τοῦ ἀναμείλποντος φαίδρως τὸν φωταυγῇ αἰθέρα, ὃν ἐμελλε μετ' ὀλίγας στιγμὰς νὰ θωπεύσῃ διὰ τῶν ὑψιπύρων πτερύγων του.

Εἶχον ἄγρυπνος μένει ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, μετὰ δακρυσιμιοῦς ἡδονῆς θεωροῦσα τοὺς χρυσαδαμαντίνους ἀστέρας, καὶ ἐντροφῶσα θυμῆρης εἰς τὸ εὐκέλαιον ἄσμα τῶν νυκτιλάων πτηνῶν. Ὡ πόσον μισῶ τὴν γνωφώδη θωπεῖαν τοῦ μελανοπτεροῦ Μορφέως, τὴν νάρκην τοῦ ὕπνου, ζοφερόν Μηδὲν παροδικῆς ἀνυπαξίας, ὅπερ μόλις ὠχραὶ τινες καὶ δραπετίδες λάμπει οὐέρων φωτίζουσι! Καὶ ἤδη μόλις αἱ πρῶται δροσώπτεραι αὔραι τῆς Ἡοῦς ἐρρίπισαν τὸ μέτωπόν μου, ἐξῆλθον σιγῇ ὅπως ἀναβῶ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ λόφου, καὶ ἐκεῖθεν ἀπολαύσω τὸ μάγον κάλλος τοῦ λυκαυγοῦς.

Ὡ καλλιπλουτον θάλας, ὦ σφοῖγος ἀγλᾶν τῆς καλλιστάχους γῆς! πόρρω ἐγγὺς δρυμῶν ἀβάτων λούεται εἰς εὐδρῶσον νᾶμα ἡ χρυσοχίτων τοῦ θέρους θεᾶ· ἐρίθει καρπῶν ἡ μυριόφυλλος σεμνὴ ἑλαία, καὶ ὁ εὐδωρὸς βασιλεὺς τῶν μηνῶν κοσμεῖ δαφυλῶς τὸ κλῆμα διὰ καλλισταφύλων βοτρυῶν, γλαφυρῶς κρυπτομένων ὑπὸ τὰ φύλλα, δίκην ἀγνῆς παρθένου, ἥτις κρύπτει τὴν ροδίζουσαν ὄψιν ὑπὸ τοὺς ἀφρόεντας πέπλους τῆς αἰδοῦς τῆς, ὡς οἱ

ἄγγελοι ὅπισω τῶν χινολεύκων περὺγων τῶν. Προκαλοῦσιν ἀπανταχοῦ τὸν κισσόστεπτον υἱὸν τῆς Σεμέλης αἱ ἄμπελοι αἱ ἡβῶσαι, προκαλοῦσι τοῦ γεωργοῦ τὴν δρεπάνην οἱ ροδόχρσοι καὶ δροσώγεις καρποί, οὓς ἐγέννησαν τᾶνθη τοῦ ἔαρος. Εἶναι τὸ ἀνθοστεφές ἔαρ, ἡ γλυκεῖα ἐλπίς, τὸ δὲ ἀγλαόκαρπον θέρος αὐτῇ ἡ πραγματουμένη καὶ ἀσφαλὴς τῆς εὐδαιμονίας ἀπολαυσις.

Ἀνηρχόμεν μειδιῶσα τὴν πρασίνην καὶ γλαφυρῶς κρημνώδῃ κλιτύν· ἐκεῖ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἔδλεπον διὰ τῆς φαντασίας χαύνως ὑπὸ τὰς σκιὰς ἀνακειμένους τὸν Σιληγὸν καὶ τοὺς Φαύνους, εἰς τὴν κρυσταλλώδῃ πηγῇν κατοπιζομένας τὰς Νύμφας, ἡδυτερπῶς ἐγγὺς ἀνθοβολουμένας τὰς Χάριτας. Ὑπὲρ τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου δεῖδον ἐπὶ στιγμὴν ἐπιπόνως πηδῶντα τὸν αἰγίποδα θεόν, καὶ μακρὰν ὀπίσω δρυὸν καὶ σχοίνων μοῖ ἐφάνη ἡχοῦσα τοῦ Δάφνιδος ἡ ψῆς, περιπαθῶς ὡς ἡ γλυκύστονος Φιλομήλα θρηνοῦντος, ἡ ἡ αἰωνόβιος λαλιὰ τοῦ μυρτοστεφοῦς Θεοκρίτου, μελποντος ἀπὸ ψυχῆς πλήρους τοῦ φαειροῦ τοῦ ἡλίου φωτός :

« Ἐλπίζετε ! ἡ αὔριον θὰ ἴναι γλυκυτέρα !
πᾶς ὄστις ζῇ ὑπὸ αὐτὸν τὸν γαλανὸν αἰθέρα,
ἔχει ἐλπίδας εὐαγεῖς
μόν' οἱ νεκροὶ ἐντὸς τῆς γῆς·
ἀνέλπιστοι κοιμῶντ' ἐκεῖ ὅπου δὲν λάμπ' ἡμέρα ! »

Ἦ Θεόκριτε, ἀγγελόφωνε ψάλτα τοῦ ἔαρος καὶ τῆς ἡβης, τῆς ἀκμῆς, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀνθοφόρου χαρᾶς ! ὦ ἡλιόπλαστε ψυχῇ, ἔαρογενὴς κορυθαλλὲ εἰς τὰς κλιτύας τῆς χρυσόφλογος Αἴτνης φωλάζων, ἀναμφιβόλως σὲ διέθρεψεν ἐν στοργῇ πάλαι δι' ἡδυσμῶν μελιτος θυμοῦ τῶν Ὀρειάδων ὁ γλαυκοχίτων χορός. Εἴθε νὰ εἶχον τὴν φωνὴν σου, τὴν ὡς ὁ φλοῖσθος τῆς Κασταλίας ἡδαῖαν καὶ νὰ ἐφαλλον γηθοσύνης ἀνὰ τὰς καλλικρήνους κορυφὰς τῆς χώρας ἐκείνης, ἣν εὐσεβῇ κ' ἐνθουσιῶντα χεῖλη ἀμεδίαμα τῆς δημιουργίας ἐκάλεσαν !

Ἦ γῆ τῆς δάφνης καὶ ροδῆς ! ὦ τμήμα Παραδείσου ἐπὶ τῆς γῆς κρηπιδωθὲν ὑπὸ χειρὸς ἀγγέλων !
ἄς ἤμην εὐπτερον πτηγὸν νὰ εὐρεθῶ ἐγγύς σου
τὰς καλλονάσους νὰ ὑμῶ καὶ νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον !

Ἀγῆρω καύχημα τῆς γῆς ! ἀειθαλὴς νεότης
μὲ δάφνης σμαραγδοφύλλον στεφανωμένη κλῶνα·
μεγάλῃ ὡς ὁ οὐρανός, ὡς ἡ αἰωνιότης
ἀθάνατος ἡ δόξα σου ὑπάρχ' εἰς τὸν αἰῶνα !

Πολλάκις μόνη σκυθρωπὴ, σιγῶσα ὡς ὁ τάφος,
πλανῶσα εἰς τὴν θάλασσαν δακρύων πλῆρες βλέμμα·
λέγω· ἄς εἶχα τὸ χρυσοῦν τοῦ Ἡρακλέους σκάφος
εἰς τὰς γελώσας σου ἀκτὰς νὰ ἐβθῶνα ἡρέμα !...

Στεργὰ καθὼς ὁ Παρθενῶν, ἀγία ὡς ἐκεῖνος,
εἰς τὴν καρδίαν μου ἐντὸς ἱθάλλ' ἡ ἀνάμνησις σου !
συχνὰ εἰς πτέρυγας χρυσᾶς τερπνῶν ὀνείρων σμῆνος,
μὲ μεταφέρει νοερώς καὶ ἵπταμαι ἐγγύς σου

Θερμῶς μακρόθεν προσκυνῶ τὸ ἱερόν σου χῶμα·
καὶ ὅτε, ὅτε ἡ ψυχὴ τὸ σῶμά μου θ' ἀφήσῃ,
εἰς τοῦ γλαυκοῦ σου οὐρανοῦ τὸ σαπφειρίζον δῶμα,
εἰς τὰ χρυσᾶ σου σύννεφα θὰ ἐλθῇ νὰ οἰκίσῃ !

Ἐπὶ τῶν λόφων σου ἀδρᾶ ὡρεῖ πνοὴ ἀέρων
αὐτῇ λευκόπεπλος σκιὰ τὴν νύκτα θὰ πλανᾶται,
καὶ ἀτενίζουσα ὡχρὰ τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων
τῆς καλλιγρόθου σου ἀκτῆς τοὺς φλοῖσθους θ' ἀ-
[κροῦται.

Ὅποτε χύνῃ ἡ αὐγὴ τὸ φέγγος τῆς τοῦ θεῖον,
ἡδυπαθῶς τὸ ἄρωμα θὰ πνέῃ τῶν δαφνῶν σου,
καὶ ραίνουσα τὰ ρόδα σου μὲ μάργαρα δακρύων
γοργὴ καὶ πάλιν θὰ πετᾷ ἐπὶ τῶν οὐρανῶν σου !

Ἐνῶ αἱ εὐρεγγεῖς λαμπηθόνες τοῦ Φοῖβου, ὀλοσχερῶς ἀνατείλαντος ἤδη ἐλήστευον ἀκαριαίως τοὺς στίλβοντας ἐπὶ τῶν ὀρεινῶν ἀνθυλλίων ἀδάμαντας, ἐφθασα τέλος τὴν κορυφὴν τοῦ εὐδένδρου λοφίσκου. Ἦνθουν ἐκεῖ δαψιλῶς αἱ οὐρανόγλαυκοι μυρσιτίδες, αἱ πορφυρανθεῖς ροαί, τὰ ἀκμαῖα κυνόροδα. Ἐπάλλοντο ὑπὸ τὰς αὔρας εὐωδιῶντες οἱ ὀρεοχαρεῖς θάμνοι, ἀλλὰ πλέον ἢ πᾶς ἄλλος διέχεεν εἰς τοὺς ἀέρας καὶ ἡδυτερον μύρον, ἡ καλλίσκος δάφνη, ἡ ὡς τὸ κλέος ὅπερ, ἐμφαίνει ἀειθαλῆς. Ἄλλοι τὴν ροδὴν, τὸ γλυκὺ ἀλλ' ἐφήμερον τῆς Θαλίας στέμμα, ἐκάλεσαν ἀνασσαν τῶν πρασιῶν· ἀλλ' ἐγὼ κλεινὴν βασιλίδαν τοῦ εὐδύμου λαοῦ ὀνομάζω τὴν δάφνην, τῆς Μούσης τὸ στέφανον.

Ἀλλὰ τίς ὅμιλος ποιμένων καὶ ποιμενίδων νεαρῶν πυκνοῦται ὑπὸ τὴν μονήρην ἐκείνην καὶ εὐφύλλον δρῦν ; πρὸς τί αὐταὶ κοσμοῦσι δι' ἀνθέων τὰς καλλιβοστρούχους κόμας καὶ τοὺς ροδοβαφεῖς ἢ κυματοχρᾶς πέπλους τῶν ; τίς ἄρα φαιδρὰ ἐορτὴ ἀνὰ τοὺς θυμῆρεις χορούς τῶν τελεῖται καὶ γεννᾷ ἐπὶ τὰ χεῖλη αὐτῶν εὐφροσύνης μεδίαμα ;

— Χαίρετε, ἀφελεῖς νεανικαὶ τῶν λειμώνων χορεῖαι ! φαιδρὰ εἶναι ἡ πέριξ ἡμῶν διαθάλλουσα φύσις, φαιδρὸς ὁ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας σαπφειρόχρυσος οὐρανός· ἀλλὰ πολὺ φαιδρότερον τούτων διαγελᾷ τὸ μεδίαμα ὑμῶν, εἴπατέ μοι, γλυκεῖα παρθέναι, τίς συνενοῖ ἡμᾶς ἐνταῦθα ἀεθοφόρος πομπή ;

— Ἦ ξένη, εἴτε φθάνεις ἀπὸ τοῦ μακρὰν ἀμυδρῶς διαφανομένου ἀύχμηροῦ καὶ κονιορτώδους ἄστεος, εἴτε ἀπὸ τοῦ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἡμῶν εὐαμπέλου χωρίου, χαίρε σοὶ λέγει θερμῶς ἀπὸ καρδιῶν ὁμοφώνων ἡ φιλόξενος ἡμῶν λαλιὰ· ἀλλὰ φθάνεις εἰς καιρὸν ὅπως μετᾶσχῃς τῆς εὐφροσύνης ἡμῶν. Βλέπεις τὸν οἰκίσκον τὸν λευκοτεῖχῃ, τοῦ ὁποίου τοὺς πόδας φιλεῖ ἡ ἐλξίνη καὶ τὰς πλευρὰς τὰς εὐρείας ὁ μέγας κισσός· ἀόρατος ἐπ' αὐτὸν τανύει τὰς χρυσᾶς πτέρυγας τοῦ ὁ λαμπαδηφόρος Ἰμμένιος· ἐκεῖ μία ἐξ ἡμῶν, ἡ γλυκεῖα Δροσίς ἐνδύεται νύμφιον χιτῶνα ἀναμένουσα τοῦ ναοῦ τοὺς λιθάνους, οἵτινες χάριν αὐτῆς ὅσον οὐπω, μετὰ τῶν ψαλμῶν τῆς εὐχέτιδος Ἐκκλησίας, θὰ ἀνέλθωσιν εὐώδεις εἰς οὐρανόν. Ἀγῶ-

μεν ὅπως ἄδουσαι περιβάλωμεν αὐτὴν τὸν χιονόλευ-
κον πέπλον της.

Καὶ τῶν μὲν νεανιῶν ὁ χορὸς ἔμεινεν ἐκεῖ αὐλῶν καὶ
κιθαρίζων ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς αἰωνοβίου δρυός· τῶν δὲ
κορῶν τὸ ἀβρόπεπλον σμήνος ἐβάδισε πρὸς τὴν στέγην,
ἣν ἐστεφάνου ὁ γελοῖς Ὑμέναιος.

Ἐνδὸν μελωδοῦσα πληθὺς ἐτρύφα εἰς γλυκὺν οἶνον,
ὃν αὐτοῦ τοῦ πολυγηθοῦς Διονύσου αἱ χεῖρες ἀπὸ χρυ-
σοκάρπου ἀμπέλου ἐστάλαξαν· ἀλλ' εἰς τὰ ἄδύτα τοῦ
κισσοστεφυτοῦ οἴκου βάθη, ὡς εἰς ἀνθοδριθὲς καὶ μυ-
ρίπνοον ἄντρον ἀνέμενεν ἡ Δροσίς, μελανόφθαλμος ὡς
ἡ Κύπρις, ὡς ἡ Ἥβη νεαρά καὶ εὐμειδής. Τότε αἱ σύν-
τροφοὶ παρθένοι εἰσορμήσασαι γοργαὶ δίκην εὐπτέρων
δρυάδων ἐφίλησαν αὐτὴν ἐπὶ τὸ μέτωπον. Μία ἐξ αὐ-
τῶν, χρυσοπλόκαμος ὥσει ἦτο κόρη τῆς Φοίβης καὶ τοῦ
ἡλίου, ἤρχισε πλέκουσα τοὺς στεφάνους, ἄλλη δὲ τις,
εὐλυρὸς αἰοιδὸς, χαιδροθαλεῖς μῦρτους ἐστεμμένη, ἔ-
ψαλε καθεστῆισα παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς:

Νυφούλα μαρμαρόστην με κοραλλένια χεῖλην,
δροσάτη κοπελλιά·
ὅπου πατεῖς ἢ γῆ ἀνθεῖ κι' ὅπ' ἀκουμπῆς οἱ στύλοι,
λευκὴ τριανταφυλλιά.

Φέρ' τε κρυστάλλινον νερό, 'ποῦ λούζοντ' οἱ ἀγγέλοι,
τὴν ὄψι νὰ δροσίση
καὶ λουλουδιῶν μυρωδικὰ ὅλο δροσιὰ καὶ μέλι,
γιὰ νὰ μωσχομυρίση.

Ἐφθασ' ἡ ὥρα, ἐφθασε· μακρόθε φθάνει μῦρο
λιβάνου ἱεροῦ
παρθέναις ροδοστέφαναις μαζεύονται τριγύρω
νὰ κάμουνε χορό.

Φέρ' τε, Νυφούλες τοῦ βουνοῦ, πορτοκαλλιᾶς κλωνάρια
νὰ πλέξω 'ς τὰ μαλλιά της!
Φέρ' τε, Νεράιδες τοῦ γιαιοῦ, λευκὰ μαργαριτάρια
νὰ βάλω 'ς τὰ λαιμά της!

Πέφτουν τὰ μαῦρά της μαλλιά 'ποῦ τὰ λαμπροστο-
λίζουν
διαμάντια περισσά,
'ὄαν νύχτα μαῦρη καὶ πυκνὴ, ποῦ μέσα λαμπυρίζουν
τάστέρια τὰ χρυσά.

Φέρ' τε καθρέφτη ἀργυρὸ κι' ἀνθοστεφανωμένο
τὰ κάλλη της νὰ διψῇ,
'ποῦ τὸ φεγγάρι τὸ φθονεῖ τ' ἀργυροφορεμένο
κι' ἡ ρόδινη Αὐγή.

Νυφούλα μαρμαρόστην, γιατί γλυκοχλωμιάζεις
καὶ γέρνεις σιγανὰ,
καὶ πάλι κοκκινίζοντας 'ς τὸ χῶμα καταιδάσεις
τὰ μάτια ταπεινά;

Ἀχ! πῶς ἡ ὡμορφὴν τροπὴ, νυφούλα, ροδοβάφει
τὰ δροσερά σου κάλλη!

Ἡ Μοῦσα με ἡλιόπλαστο κονδύλι χρυσογράφει
τὸ τραγουδάκι 'ποῦ θάρσῃ 'ς τὸ γάμο σας νὰ ψάλῃ.

Ἐφθασ' ἡ ὥρα ἐφθασε! μακρόθε φθάνει μῦρο
λιβάνου ἱεροῦ.

Παρθέναις ροδοστέφαναις μαζεύονται τριγύρω
νὰ κάμουνε χορό.

Παρθέναις ροδοστέφαναις ἀνάψτε ταῖς λαμπάδες
ἀπὸ μιὰ σπίθα τῆς αὐγῆς·
τῷ θρόνῳ τοὺς στολίστε με ταῖς χλωραῖς φυλλάδες
καὶ με τὰ λουλούδια τῆς γῆς!

Ὅσα πουλάκια κρύβονται 'ς τὰ φουντωτὰ πλατάνια
θὰ ψάλλουν 'ς τὴ χαρὰ τους·
κι' οἱ ἄγγελοι θὲ νῆρθουνε ν' ἀλλάξουν τὰ στεφάνια
'ς τ' ἀθῶα μέτωπά τους.

Ἐν τῷ χρυσογάλανῳ οὐρανῷ ποῦ τοὺς χαμογελάει
κυττάξ' τε με χαρά!
Ἐν ἀγγελουδί γελαστὸ τὴ στέγη του φυλάει
μ' ὀλόασπρα φτερά.

Μέσ' ἀπὸ σύγνεφα χρυσὰ σὰν φωτερὸ 'ξεφτέρει,
σὰν χρυσὸς ἥλιος, κι' ὁ Θεὸς προβάλλει 'ς τὴ σιγὴ!
με πατρικὸ χαμόγελο, ἀγαπημένο ταῖρι,
γλυκὰ σὰς εὐλογεῖ!

Ἐξῆλθε τέλος τοῦ ἀδύτου ἡ χιονόπεπλος νύμφη
μαργαρόστεπτος ὡς ἡ Ἥως, καὶ ἐσκεδάσθη ἡδυτερ-
πῶς, μέσφ αὐλῶν καὶ κιθάρας, ὑπὸ τὴν εὐφυλλον δρῶν
ἡ μειδιῶσα ὁμήγουρις. Ὅτε δὲ ὁ Φοῖβος, ἀκτίνων ἐ-
σχατον φίλημα ρίπτων εἰς βραχυθέμεθλα ὄρη, καπε-
κλίσε βραδύς· εἰς τῆς θαλάσσης τοὺς κόλπους, εἰς
κοίτην σαπφειρώδη καὶ ἀφροστερῇ καὶ ἠπλώσεν ἡ
νύξ ὑπὲρ τὰς πόλεις καὶ τὰς κοιλάδας τὰς σκιερὰς
αὐτῆς πτέρυγας· ἡ εὐθύμος χορεία, ὑπὸ τὴν ἀργυρᾶν
φωταψίαν τῶν ἀστρῶν, ἐτρύφα ἐτι κάτω τῆς δρυός
τῆς εὐφύλλου, ἥτις ἐπέρραινεν αὐτοὺς δαφνιδῶς διὰ
τῶν ἀδχαμάντων τῆς δρύοσος της.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.*

Βίος Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου καὶ ἡ
Βουνένη τῆς Θεσσαλίας.

Ὅθεν συμπερινομεν, ὅτι αἱ ἐν τῷ α' καταλόγῳ ἐπι-
σκοπαὶ Βεσαίρης, Βιαιῆς καὶ Βουνέρης εἰσὶ μία καὶ
ἡ αὐτὴ ἐπίσκοπὴ Βουνέρης, παραμορφωθέντος τοῦ ὀνό-
ματος κατὰ τὰς διαφοροὺς ἀντιγραφάς· ἐν δὲ τῷ β',
ὅτι τὸ ὄνομα Βεζαίρης γραπτέον Βουνέρης. Ἀλλὰ καὶ
ἐν ταῖς κατὰ διαφοροὺς καιροὺς ἐκδοθείσαις ἀκολουθίαις
τοῦ ἁγίου, ἐν ταῖς πλείσταις αὐτῶν ἀπαντᾷ ὁ τύπος

*] Ἰδε ἀριθ. 36, σελ. 715—917.